

Lynette og Jack Meyer, fra Californien.
På jagt efter slægten i Danmark.

Mandag den 3. september 2018 fik vi besøg på Lokal Arkivet i Jægerspris. Ind træder en mand i korte cykelbukser, knaldgul jakke og med en cykelhjelme under armen og en iPhone i hånden. Vi konstaterer hurtigt, at personen er engelsk talende.

Det er Jack Meyer fra Santa Barbara i Californien, der er på cykeltur rundt i Danmark sammen med sin kone Lynette. Hun står nede og passer på deres ting. Annemette får sendt ham ned efter Lynette, hvis oldemor – greatgrandmother – Bodil Marie Christensen. De er kommet med håb om at få noget at vide og måske finde frem til nulevende slægtninge.

Jack viser navnet Lars Christensen på sin iPhone til mig, det er et vidt begreb og jeg kan ikke umiddelbart finde ham. Man bliver jo noget forvirret, når man pludselig bliver præsenteret for det engelske sprog og skal finde en person. Prøver i databasen og folketællingerne, men først da navnet Christen Madsen kommer på Jacks mobil, er der held. Vi kan finde ham og familien i folketællingerne.

Så kommer spørgsmålet: "Hvor boede de?" Ja så er det, at man tyer til oraklet fra Skoven, Lars Nielsen, der har skrevet om de gamle slægter i Skoven, og der var et svar. Christen Madsen boede ude i Rødstenshuset i Nordskoven, og straks siger Annemette, det har vi et billede af. Men hvor er det?

Hun kan så huske, at det er blevet brugt i bogen, Kulhuse og Skoven, så der kan Lynette og Jack se huset, hvor hendes slægt boede. Annemette er inde på, at den gamle skovløber Christian Christensen må stamme fra den slægt.

Rødstenshuset var oprindeligt, en skovfogedbolig, men nedlagdes i 1839, for derefter omkring 1845, at blive et lejebolig for skovarbejder Christen Madsen og senere, hans søn Lars Christensen, der boede der, indtil det blev revet ned, i første del af 1900-tallet.

Imidlertid foreslår Kristian på Arkivet, at Lynette og Jack skal køres en tur ud i Nordskoven, for at få en fornemmelse af, hvor slægten har sine rødder og har færdes. Som sagt så gjort. De fik en tur ud gennem skoven til engen, hvor Rødstenshuset engang lå, blev fotograferet foran Kongeegen og tilbage gennem Barakkerne og Kulhus havnen.

Parret, der var kommet cyklende på supercykelstien fra København, boede på Airbnb i Frederikssund og skulle videre til Roskilde næste dag. De var kommet til Jægerspris en mandag og fandt, at Slottet var lukket, ligesom Møllen, som de var interesseret i, fordi Lynettes oldefar Dirk Nielsen, der stammede fra Flensborg, var ud af en møllerfamilie, og arbejdede på en mølle, hvor han mødte Bodil, og det var måske i Jægerspris?

Godt var det, at ishusene ikke havde lukket, så de fik sig en is og satte sig til, at vente på at biblioteket skulle åbne, så de kunne komme på Arkivet. Det skal lige indskydes her, at i 2017 var de også på gennemrejse i Europa, fra København til Prag på deres cykler.

I de næste par dage fik jeg styr på Lynettes familieforhold. Bodil er søster til Lars Christensen, han er far til den gamle skovløber Christian Christensen, så Annemette var på rette spor – og hun fandt farvebilledet af Rødstenshuset, det havde hun taget kopi af år tilbage hos Christians søn Carl. Det er malet i 1897 af postmester Fischer fra Jægerspris.

Da vi nu var kommet så langt, kunne vi ydermere præsentere Lynette for en grandfætter, en oldesøn til Lars

Christensen Finn. Han havde gået i skole med Annemette, hun fandt hans mobilnummer, ringede og spurgte, om hun måtte sætte de to amerikanere i forbindelse med ham. Det blev så gjort via mail, da Lynette og Jack imellem tiden var taget til Flensborg, for at søge efter flere rødder. De havde lejet en bil i Flensborg, kørte derfra med cyklerne i bilen til Hamburg, Hannover og Bremerhaven.

Tirsdag den 25. september var Lynette og Jack igen i Jægerspris, efter en cykeltur ned gennem Sjælland over Fyn, Langeland, Als til Flensborg og retur fra Langeland via Lolland og Falster. Cykelturen over Svendborg Sund broen, var ret specielt, grundet stormvejret foregik turen trækkende cyklerne over broen, i næsten vandret stilling.

På spørgsmålet om hvordan et par amerikanere kan finde på at tage på cykeltur – altså - amerikanere er jo ikke kendt for at cykle, var svaret, at så så man meget mere.

I år havde de trænet lidt før turen, men sidste år var de bare cyklet afsted og det havde været lidt hårdt og da især for bagdelen. De var også imponeret over supercykelstien fra København til Frederikssund, og over at der var så mange cykelstier og plads til cykler. For det er der bestemt ikke i Amerika, hvor bilerne ikke levner megen plads til at cykle, der heller ingen cykelstier.

Onsdag formiddag skulle grandfætter Finn så komme til Jægerspris, hvor han ville køre sine slægtning rundt til de gamle steder og fortælle om familien. Annemette havde arrangeret, at vi alle lige skulle mødes oppe i Dråby Kirke, så Lynette og Jack kunne se den. Det er jo noget andet med de gamle kalkmalerier i kirken, end de er vant til i de amerikanske kirker. Og så er det jo den kirke, hvor oldemor Bodil og hende forældre kom i, da Skoven Kirke først blev bygget i 1897.

Torsdag eftermiddag mødtes vi herhjemme hos mig til kaffe, inden da havde Lynette og Jack, været på cykeltur ud i skoven, for at gense stedet hvor Rødstenshuset havde

ligget og Kongeegen, samt lige kaste et blik på Stærgården, hvor hendes tipoldeforældre Christen Madsen og Dorthea Larsen fra Orø, havde tjent og på den måde mødt hinanden.

Lynette var betaget af den tæthed, der er mellem træerne i skoven, de er kun vant til parker. Ligeledes, var de også imponeret af det udsyn, vi har fra vores gård.

De forlod Over Dråby, hvor de havde lejet et sommerhus, og turen gik til Frederiksværk og Gilleleje. Langs kysten med besøg på Kronborg med kurs mod København med besøg og middag hos grandfætter Finn.

Finn havde de to med på Frilandsmuset, for der at se de gamle møller og gårde og huse, så de på den måde fik en ide om, hvordan slægten i Danmark havde boet.

Inden flyveturen hjem den 9. oktober, skal cyklerne skilles ad og pakkes ned i papkasser.

Lynette på 70 år er delvis pensioneret, arbejder stadigvæk lidt på det universitet, hvor hun en gang var leder. Det job var hun ikke så glad for, hun kan

bedre lide at undervise. Jack er 67 og pensioneret lærer fra et college.

Fandt Jack og Lynette så hvad de kom efter?

Både ja og nej, de fik noget andet, end de måske havde ventet. De fik hilst på en grandfætter og en grandkusine.

Lynette fik flere aner og de fik nogle oplevelser, de nok ikke havde drømt om.

Lynettes morfar Alman Georg Nielsen blev først født 6 år efter, at Bodil og Dirk Nielsen var emigreret til Wisconsin i 1882. Hans søster Christine har fortalt om Bodil og Dirk.

Overleveringen var:

Bodil Marie blev født i 1848, på Frederik den VII tid. Han kom af og til ridende forbi på en stor hvid hest, for at tale med deres far, og når børnene så ham, løb de ham hurtigt i møde, for den første fik et pengestykke af ham og igen, når han red videre, faldt der et pengestykke af.

Bodil lærte at sy. Da hun var færdig med skolen, tog på opfordring af en søster, til København, hvor hun sad og syende blomster, træer og blå skyer. Hun så aldrig tingene uden for arbejdsstedet, derfor tog hun plads på en gård, som pige for fru og tre døtre. Det var en stor gård med mølleri, der var Dirk Nielsen også ansat, han var født i Flensborg 1847, og søn af en møller der.

Foto: Bodil Marie Christensen, gift Nielsen

En søndag i 1871 blev de to gift og i december fik de sønnen Martin Henry Nielsen. Imidlertid blev Dirk kaldt hjem til Flensborg, da faderen var blevet syg. Bodil, der var bundet af sit arbejde, kunne først følge med året efter.

Flensborg var efter 1864 kommet under tysk herredømme og en forordning gjorde, at drenge over 12 år, ikke kunne forlade Tyskland førend de havde udstået deres militærtjeneste på 3 år. Bodil ønskede ikke, at hendes sønner skulle tjene under kejser Wilhelm, så de solgte alt og drog til Amerika.

Bodil Marie Christensen blev født 18. april 1848 og kan findes i Dråby folketællingerne 1850-1860 og 1870, så forsvinder hun. Men nærmere granskning, af afgangs- og tilgangslister i kirkebøger fra Dråby Sogn, fortæller, at hun som 15-årig forlader Skoven for at tjene i Ude Sundby 1. november 1863. Den 1. november 1866 er hun tilbage hos sine forældre.

1. november 1867 får hun plads hos afbygger N. Andersen i Oppe Sundby. Den 1. november 1869 vender hun hjem til Skoven fra Frederikssund, for så for altid at tage af sted fra Skoven den 11. maj 1870 til København.

Jack og Lynette kom her til Jægerspris med den tanke, at Dirk havde arbejde på en mølle her. Det kan han ikke have gjort, da hverken deres giftermål eller Martin Henrys dåb er sket her og indskrevet i Dråby Kirke bøger.

De må findes i København!

Bodils bror Lars Christensens søn, Christian Christensen har efterladt sig en lille beretning om livet i Rødstenshuset, der ikke havde en eneste sten i sig, men var med lerklinede vægge og meget fattigt. Og sikkert ikke anderledes, da Christen Madsen boede der.

Lars Christensen giftede sig med enken Kirsten Marie, efter Lars Johansen, der som 34-årig skovarbejder blev dræbt af et træ. Udover Kirsten Marie, efterlod Lars sig 4 børn, hvoraf Kirsten, med stor sorg, så sig nødsaget til at sætte de to piger i pleje på Slottet. Pigerne blev de første piger på Stiftelsens børnehjem.

Sammen fik Lars og Kirsten 8 sønner, i årene 1887 til 1900, så der skulle meget mad og tøj til den store familie på 14 personer. Christian der fortæller dette, kom ud som vogterdreng som 7årig. Børnene gik altid i træsko. Det var ikke nemt om vinteren på vej til og fra skole, for sneen klumpede sammen under sålerne og halmviskerne blev våde på den 6-7 km lange tur til skolen. Heldigvis kunne de halvvejs komme ind til Stine og bytte om til nogle tørre halmviske.

Selve skoleundervisningen var ikke meget bevendt. Alle børnene blev sat til at hugge hakkelse til kreaturerne og muge ud i stalden. Christian mente, at mange af børnene den gang var ordblinde og derfor blev de kaldt dumme. Men mon ikke det har været mangel på undervisningen, der var skyld i de manglende læse og regne færdigheder?

Christian Christensen blev skovløber, og gift med Berthine Marie og boede i nogle år ude i Alledragshuset i Nordskoven. Trods det hårde liv blev han 96 år. Han fortæller også han kom rundt på skolerne, for at snakke om tiden der var før. På et spørgsmål fra en lille pige – om drengene også løb efter pigerne dengang, var hans svar: *”Og det måtte jeg heldigvis, som sandt var svare ja til.”*

Efterspil:

I kølvandet på vores møde i Dråby Kirke, kom et andet møde i stand. Hvad Finn ikke vidste, da han kom ind i kirken var, at en anden gammel skolekammerat, til ham og Annemette, også var tilstede. Det var Jens, min mand, de to havde ikke set hinanden i henved 55 år.

Efterfølgende blev det aftalt, at Finn skulle komme på besøg her på gården, hvor han havde gode minder fra, og da hans søster Anne-Marie hørte det, ville hun også gerne med.

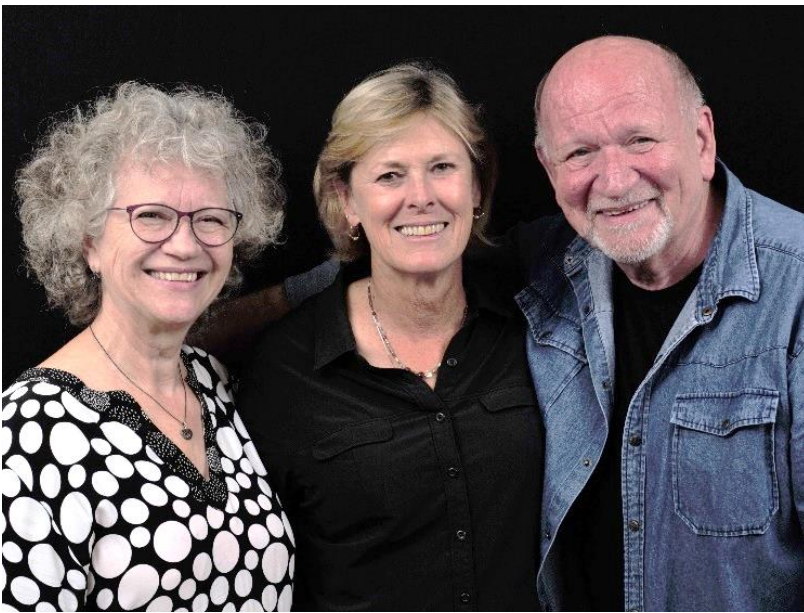

Foto: grandkusinerne Anne-Marie, Lynette og grandfætter Finn.

Det blev en meget hyggelig eftermiddag, hvor Anne-Marie, der jo er grandkusine til Lynette, fortalte, at hun havde stået for desserten til ”cousinsdinneren” hos Finn og hans kone Marianne. Det var citronfromage efter farmoderens gamle opskrift. Til kaffen en rigtig dansk æblekage, fremstillet af husets værtsfolk.

Besøget i Danmark med ny familie havde været meget vellykket kunne vi hører på de to og læse på Jacks hjemmeside.

Det er ikke første gang jeg funderer over, hvor gode danskere er til at tale engelsk. Det kom da Lynette og Jack tilgode, med deres slægtsforskning og sammenkomst med de danske cousins, der ydermere sammen med ægtefæller har opholdt sig i udlandet – så der var ingen famlen efter ord, eller oversættelse.

Anne-Lise Andersen, oktober 2018